

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3013/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Јасминке Станојевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Ђушић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, чији је заступник Правобранилаштво Општине Власотинце, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1378/19 од 29.01.2020. године, у седници већа одржаној 27.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1378/19 од 29.01.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1378/19 од 29.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица Власотинце П 1678/18 од 25.01.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужилци на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати износ од 30.000,00 динара, а на име претрпљеног страха износ од 20.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева за накнаду штете због претрпљених физичких болова у већем износу од досуђеног, а до траженог износа од 45.000,00 динара, као и због претрпљеног страха у већем износу од досуђеног, а до траженог износа од 40.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужилци на име накнаде материјалне штете за издавање лекарског уверења и издавање потврде о антирабичној заштити исплати износ од 3.600,00 динара, са законском затезном каматом од 23.04.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужилци, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 35.088,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 31.044,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 1378/19 од 29.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке, у одбијајућем делу нематеријалне штете за претрпљене физичке болове. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, у одбијајућем делу за претрпљени страх, тако што је обавезана тужена да тужиљи по овом основу поред досуђеног износа од 20.000,00 динара исплати износ од још 10.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и у ставу четвртом изреке тако што је обавезана тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 62.776,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, у побијаном обавезујућем делу, применом чл. 184. и 200. Закона о облигационим односима, у вези одредби материјалног права из Закона о комуналним делатностима, Закона о ветеринарству и Закона о локалној самоуправи, усвојен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, коју је тужила претпела услед уједа пса луталице, у виду претрпљених физичких болова и страха. Одлука је донета након оцене да на страни тужиље не постоји допринос настанку штете, због чега нису испуњени услови за делимично ослобађање тужене одговорности за штету.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права. Тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред тога, ревизијом се оспорава оцена нижестепених судова у погледу висине досуђене накнаде, што није законски разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 23.04.2018. године, са захтевом за накнаду штете у износу од 97.000,00 динара. Поднеском од 08.01.2019. године тужбени захтев је смањен на износ од 88.600,00 динара о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 25.01.2019. године. Другостепена пресуда донета је 29.01.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 60.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужили не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**